

Nina Zăinescu
(Alice Filimon):

Vitorul meu rol din comedia lui Victor Eftimiu **Omul care a văzut moac**tea se deosebește radical de cele pe care le-am jucat pînă acum (Abigail — **Vrăjitoarele din Salem** de Arthur Miller; Eva — **Puntila și sluga sa Matti** de Brecht; Frida — **Henric al IV-lea** de L. Pirandello; Silvia — **Acești îngeri triști** de D. R. Popescu; Solveig — **Peer Gynt** de Ibsen; Julieta — **Romeo și Julieta** de Shakespeare). Poate doar de Eumeline din **Praf în ochi** de Labiche aminteste puțin. Nu e un rol deosenit de complex, cred însă că e o roțiță care-și are locul său bine determinat în desfășurarea acțiunii și, ca atare, nu trebuie să treacă neobservat în economia spectacolului, întrucît îi revine o funcție însemnată în limpezirea sentimentelor ce leagă și despart cele două familii. Pusă (ca și eroinele de tragedie clasică!) în situația de a alege „între dragoste și datorie”, Alice, personaj prozaic într-o lume prozaică, reușește să găsească soluția pașnică a imposibilei dileme: păstrează dragostea fără a-și periclita relațiile cu părinții. Crescută în alint și educată în spirit mic-burghez, cu pretenții de domnișoară bogată „cît zece”, conștientă că i s-a rezervat rolul de demnă urmașă a familiei, luptă totuși pentru căsătoria proiectată, deoarece vede în aceasta o eliberare. În casa părintească, traiul i se pare searbăd, plicticos; își umple timpul citind romane la modă. Știe să-și înfrunte mama fără vehemență, demonstrându-i că tinerii au alte rosturi și alte perspective decît genera-

*Omul care
de Victor
Teatrul Dramatic
Regia : Carmen*

ția anterioară. Alice e un personaj capabil atît să-și consume trăirile, cît și să și le modeleze, în funcție de situație: de la candoare la exuberanță, de la explozia temperamentală la obediță, atît cît trebuie ca să-și atingă scopul.

Alături de colegii mei Virginia Itta Marcu, Nicolae C. Nicolae, Andrei Ralea, Radu Negoescu și George Ferra, sub îndrumarea tinerei regizoare Carmen Gentimir-Veștemeanu, sper să reușim să aducem în fața spectatorilor o comedie plină de farmec prin neprevăzutul situațiilor și prin rezolvarea fericită a conflictelor.

Nicolae C. Nicolae
(Alexandru Filimon):

Un personaj care reclamă o prezență scenică permanentă și care-mi creează probleme, deși la prima lectură mi se părea simplu. De la începutul repetițiilor, am căzut de acord cu regizoarea Carmen Gentimir-Veștemeanu asupra viziunii spectacolului, implicînd a rolului Alexandru Filimon. Nu intenționăm să-l înfățișăm ca pe un individ mărginit, cu o aprigă dorință de parvenire socială și avid de îmbogățire. Vrem să-i relevăm calitățile umane.

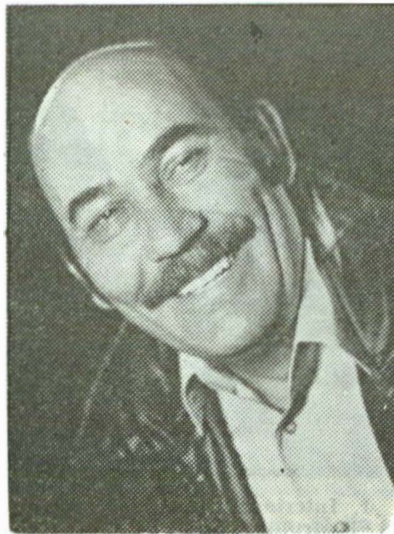
Victimă a forței persuasive pe care soția și fiica o exercită asupra sa, me-

a văzut moartea

Eftimiu

din Braşov

Gentimir-Veştemeanu

V
I
I
T
O
R
U
L
R
O
L

reu persiflat și jignit, umilit pînă la disperare, toate acțiunile lui par a fi săvîrșite sub imperiul acestui despotism ascuns sub masca blîndeții și a înțelegerii. Faptul că stă ore întregi incremenit pe malul gîrlei, cu undița în mînă, îl socot ca pe o încercare de a evada din apăsătoarea atmosferă familială. Lipsa de considerație de care are parte, dusă pînă la negarea sa ca individualitate, îi frînge aripile, îi sufocă aspirațiile, iar omenia lui capătă în conștiința celorlalți o interpretare distorsionată. Dacă, din dragoste față de soție și de fiică, din dorința ca în căminul conjugal să domnească pacea și armonia, manifestă vreo slăbiciune, aceasta e interpretată ca atitudine a unui ins laș, influențabil. Întrucît candidează la postul de primar, i se impută că nu e în stare să-și organizeze campania electorală. Dar iată că întîmplarea pune acest om modest și cumsecade într-o situație neobișnuită: salvează un om de la înec. Abia cînd fapta sa devine pentru unii element de speculă, el se trezește din amorțeală, și, cu demnitate și curaj, își exprimă crezul: „iubirea între oameni trebuie să primeze, restul....”. Acum, dovedește că știe să despartă interesul familiei, de interesul politic; de asemenea știe și poate să lupte pentru un oraș întreg,

deși nu ține piept femeilor din casă.

Odată cu fapta care îl definește, soarta omului ignorat și umilit se schimbă radical. Fără tranziție, ceilalți încep să-l respecte, să-l admire, îl ovaționează oriunde apare, îi dau cu toții votul; pînă și cel mai îndirjit adversar cedează, nemaiavînd argumente, nici politice, nici psihologice, pentru a avea vreo șansă de a-l învinge. Treapta pe care o suie Filimon în ierarhia socială nu marchează numai victoria într-o probă de forță, ci și imboldul de a ieși din anonim, de a face altceva, nevoia de a se afirma ca personalitate în ochii celor ce-l făcuseră să se simtă umil și neputincios.

Acestea sînt cîteva gînduri asupra personajului. Desigur, pe parcursul lucrului, se vor ivi și altele. Voi căuta să-l evidențiez fondul uman, sensibilitatea față de ceea ce e frumos în viață. Firește, nu uit că mă aflu în teritoriul comediei; toate cele de mai sus nu au o rezonanță predominant dramatică, dimpotrivă — de aceea, trăirile personajului trebuie să-și găsească expresia comică, înăuntrul unui sistem de determinări care acționează direct, cu o deliberată lipsă de subtilități și nuanțe.

Maria MARIN